

معلمان، پیشگامان

«تغییرات اجتماعے»

ویژہ نامہ روز جہانے معلم

www.davtalab.org

پاییز ۱۴۰۲

معلمان، پیشگامان «تغییرات اجتماعی»

فهرست مطالب

۳.....	مقدمه.....
۴	کارزارهای آنلاین چگونه منجر به «تغییر» می‌شوند؟.....
۹	ده گام برای موفقیت!؛ راهکارهایی برای کنشگران اجتماعی اعتراضات صنفی و مدنی..
۱۹.....	نکاتی پیرامون کمپین جمع‌آوری امضا؛ چگونه امضاهای بیشتری جمع کنیم!.....
۲۶.....	معلمان؛ حاملان تغییرات بزرگ اجتماعی.....
	(چگونه معلمان می‌توانند تغییرات اجتماعی را در کلاس درس ترویج کنند!)
۳۳.....	مروری بر تجربه مقاومت مدنی دانش‌آموزان و معلمان در میانمار؛.....
	(ایجاد نظام آموزشی جایگزین و تلاش برای اصلاح سیستم آموزشی)

و والدین آنها را نیز در بطن خود دارد. برای نیل به این مقصود، معلمان از راه‌ها و ابزارهای مختلفی برای بیان خواسته‌های خود استفاده کردند. مذاکره و نامه‌نگاری با مسئولان، اعتراضات خیابانی، تحصن و اعتصاب و برگزاری کارزارها و کمپین‌های مجازی!

بزرگترین نتیجه این تلاش‌های همه جانبه، ماندن در عرصه کنشگری و مطالبه‌گری صنفی و مدنی بود. با این همه و با وجود زمان و هزینه بسیار، فاصله تا رسیدن به نقطه مطلوب بسیار زیاد است.

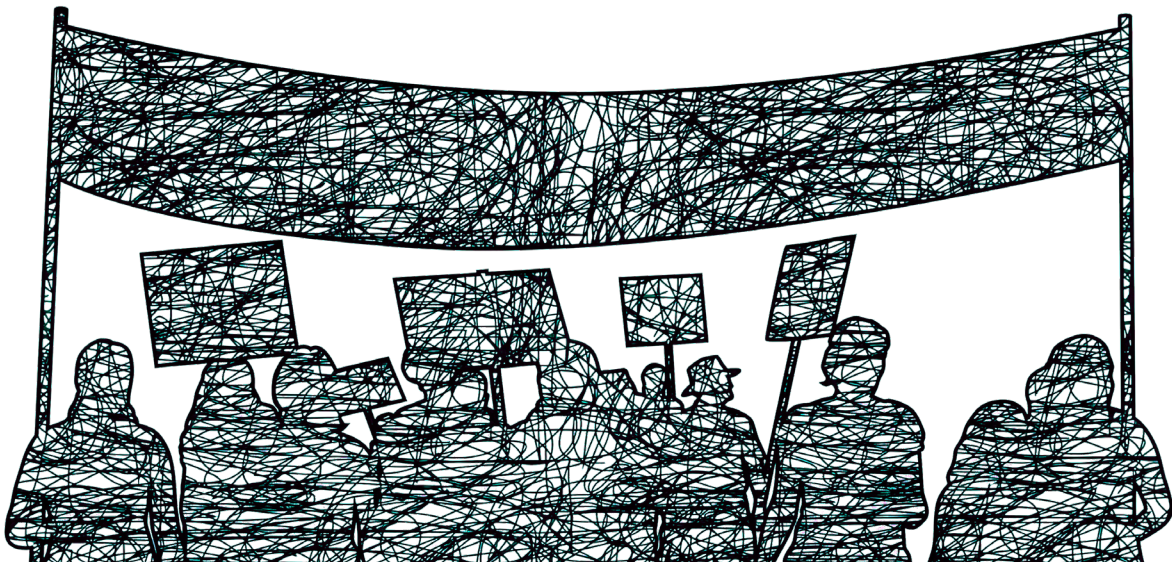
«تارنمای داوطلب» به بهانه گرامیداشت سیزده مهرماه (پنجم اکتبر) «روز جهانی معلم» در ویژه‌نامه پیش رو، در چند مقاله به چگونگی موفقیت کارزارها و اعتراضات صنفی و مدنی بمثابه یکی ابزارهای موثر تغییر پرداخته است. همچنین در مطلبی از تجربه «مقاومت معلمان و دانش‌آموزان در میانمار» به عنوان نمونه موردی تلاش همه‌جانبه برای ایجاد تغییرات در سیستم آموزشی سخن گفته‌ایم.

با این امید که جنبش صنفی معلمان در ایران، پویا، جسور و البته هوشمندانه به مسیر مطالبه‌گری ادامه دهد.

داوطلب، مهر ماه، هزار و چهارصد دو

بیش از دو دهه از شکل‌گیری جنبش صنفی معلمان گذشته است. جنبشی پویا که در متن تغییرات اجتماعی و سیاسی سال‌های پایانی دهه هفتاد شمسی شکل گرفت و رفته رفته به یکی از مهمترین جنبش‌های صنفی و مدنی در تاریخ معاصر ایران تبدیل شد. تحرکات و اقدامات حاصل از مطالبه‌گری مستمر در میان طیف‌های مختلف معلمان به شکلی از سازماندهی جمعی که در طی سال‌های گذشته کم‌سابقه بوده، منجر شد و بسیاری از حرکت‌های مطالبه‌گرانه اجتماعی را تحت تاثیر خود قرار دارد. تحرکاتی که البته پرهزینه بود و با رویکردهای حکومت مبنی بر انسداد و امنیتی‌سازی فضای مطالبه‌گری همخوانی نداشت. با وجود افزایش هزینه‌های سرکوب اما جنبش صنفی معلمان گاهی تند و گاه بسیار آهسته به مسیر خود ادامه داد.

به باور بسیاری از صاحب‌نظران، امروز هر حرکت اجتماعی در ایران، نیم‌نگاهی به تجربه کنشگری صنفی و مدنی معلمان دارد. تجربیاتی که نه تنها در نتیجه کنکاش در مطالبات بدنه صنفی معلمان بدست آمده، بلکه حقوق و مطالبات ذینفعان حوزه آموزش یعنی دانش‌آموزان

کارزارهای آنلاین چگونه

منجر به «تغییر» می‌شوند؟

«فراخوان برای اقدام و عمل»
موتور محرکه طومارهای مجازی

آیا کارزارهای آنلاین تفاوتی در وضعیت ایجاد می‌کنند؟!

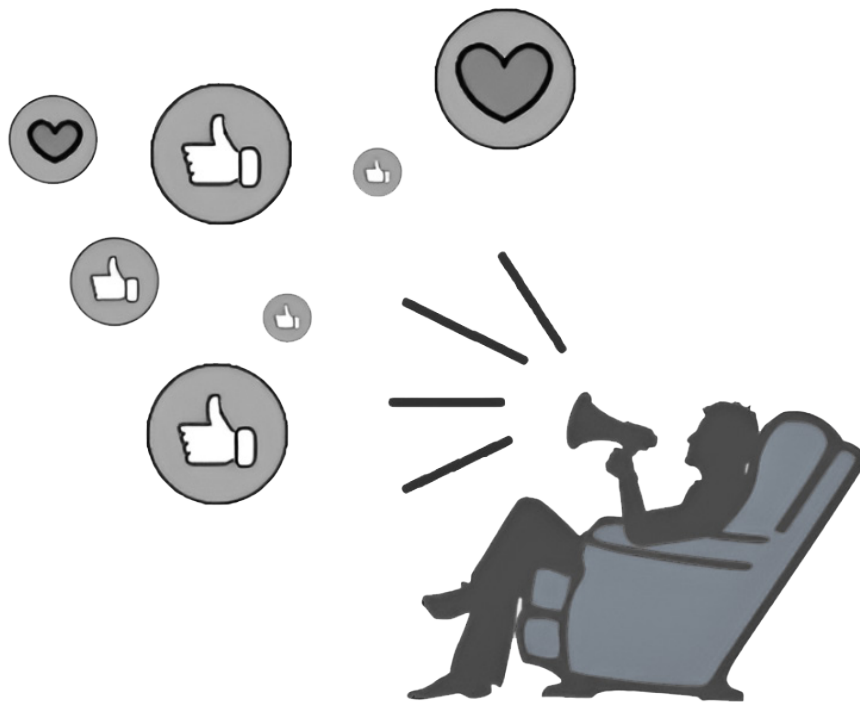
پاسخ به این سوال، کمی پیچیده است. هیچ معیار واقعی برای موفقیت دادخواست‌ها وجود ندارد. در واقع میزان اثربخشی یک دادخواست، به ده‌ها اقدام دیگر سازمان یا تهیه‌کنندگان پیش‌نویس طومار و پشتیبانی خود امضاکنندگان بستگی دارد.

اغلب دشوار است که نتیجه یک کارزار- مانند لغو احکام صادر شده برای فعالان کارگری و صنفی و یا تصمیم یک وزارتخانه برای رعایت حقوق کارکنان- را به طور مستقیم به امضاهایی که ممکن است برای رسیدن به آن نتیجه ثبت شده باشند، ارتباط دهیم. کارشناسان و پژوهشگران کارزارها و فعالیتهای دیجیتال و مشاوران و دست‌اندرکاران کمپین‌های خلاقانه می‌گویند که بزرگترین قدرت طومارها گرد هم آوردن است. در واقع ازدحام افراد پشت یک درخواست، میزان علاقه‌مندی برای مشارکت در فرآیند مطالبه‌گری را نشان می‌دهد.

کارشناسان می‌گویند شناخت ابعاد مختلف یک موضوع از راه مطالعه یک دادخواست آنلاین یا سایر کمپین‌های دیجیتال با سوق دادن افراد به انجام تحقیقات بیشتر و مطالعه آنلاین می‌تواند به سطوح بالاتر مشارکت و تعهد بیشتر افراد منجر شود.

طومار آنلاینی که خواستار توقف پرونده‌سازی علیه فعالان صنفی معلمان و همچنین آزادی معلمان زندانی است، از تیرماه ۱۴۰۲ تا اول مهر بیش از ۳۶ هزار امضا جمع‌آوری کرده و جمع‌آوری امضا همچنان ادامه دارد. این طومار نیز مانند انبوه دادخواست‌های آنلاین که روزانه در پلتفرم‌های مختلف جمع‌آوری امضا ثبت می‌شوند؛ خواستار تغییر در موضوعات مختلفی از لغو قوانین ناقض حقوق کار گرفته تا حقوق شهروندی و زیست‌محیطی هستند.

آیا مشارکت در کارزار آنلاین، نوعی «اسلاکتیویسم» است؟

منتقدان اغلب مشارکت در امضای طومارهای آنلاین را به عنوان شکل دیگری از «اسلاکتیویسم» یا به اصطلاح «مبارزه زیرلحافی» می‌نامند و با اشاره به ماهیت کم‌خطر آن‌ها می‌گویند که امضاکنندگان را به هیچ اقدام دیگری غیر از کلیک یک دکمه متعهد نمی‌کند. کارشناسان اما می‌گویند که دقیقاً همین سهولت و سرعت دسترسی است که دادخواست‌ها را به ابزار قدرتمندی تبدیل می‌کند.

تحقیقات انجام شده بر روی کارزارهای مجازی با مطالعه میزان مشارکت افراد نشان می‌دهد که اکثر مردم در فعالیتهای با سطوح بالای تعهد و یا در بر دارنده خطر شرکت نمی‌کنند. چیزی که منتقدان از آن به عنوان «slacktivism» یاد می‌کنند در واقع می‌تواند یک بازده جایگزین برای کسانی ایجاد کند که معمولاً به دلایلی در هیچ جنبشی دخالت نمی‌کنند.

با کمک طومارها، سازمان‌دهندگان و رهبران جنبش می‌توانند حامیانشان را تجسم کنند و متوجه شوند که چه کسانی با وجود موافقت با اهداف یک جنبش یا حرکت صنفی یا مدنی، هنوز مایل به انجام اقدامات بزرگ برای حمایت از آن نیستند. آگاهی از این مسئله، اطلاعات قدرتمندی در مورد شبکه گسترده پشتیبانی از یک جنبش ارائه می‌دهد. هنگامی که بتوانید متحدان منفعل خود را ببینید، می‌توانید برای تشویق آن‌ها به پیوستن به گروه متحدان و صفوف حامیانی که فعالانه در کنار شما برای هدف می‌جنگند، تلاش کنید.

بنابراین اگرچه ممکن است کارزار فقط با کلیک یک دکمه شروع شود، اما جمع کردن امضاها در فهرستی از دیگر افراد خواستار تغییر به این معنی است که شما به طور عمومی حمایت خود را از حل یک مشکل اعلام می‌کنید.

«فراخوان برای اقدام»، مکمل پازل طومارهای جمع‌آوری امضاء

طومارهای جمع‌آوری امضاء باید مبتنی بر یک «نظریه تغییر» باشد

بدون روشن بودن گام‌های بعدی، کمپین‌های آنلاین گاهی به جایی نمی‌رسند. گام‌های بعدی به‌عنوان بخش‌های حیاتی کمپین‌ها عمل می‌کنند و کارکردی چون افزایش آگاهی در مورد یک موضوع یا سازمان و همراه با یک فراخوان قوی برای اقدام یا یک نظریه تغییر دارند.

بدون نشان دادن اقدام‌ها و گام‌های بعدی که قرار است بر روی این امضاء انجام شود نمی‌توان فقط از مردم خواست که متنی را با نام خود امضاء کنند. شما باید طومارهایی داشته باشید که در آن از مخاطبان بخواهید کاری انجام دهند که در آن سازوکار اعمال فشار دسته‌جمعی برای رسیدن به هدف، روشن باشد.

به عبارت دیگر، تدوین یک درخواست واقع‌بینانه که به امضا کنندگان کمک کند تا متوجه شوند چگونه افزودن نامشان می‌تواند به ایجاد تغییر کمک کند، از مهمترین بخش‌های راه‌اندازی یک کارزار مجازی است. در متن تدوین شده باید به مخاطب گفته شود چه کسی مسئول تصمیم‌گیری است، این امضاءها دقیقا چه کارکردی دارد، و چه کسی/کسانی تحت تاثیر اقدام امضا کنندگان قرار می‌گیرند.

طومار برای برگزارکنندگان کمپین و یا رهبران یک جنبش فرصتی فراهم می‌کند که با هدایت حامیان تازه‌یافته‌شان به گام‌های بعدی در تلاش برای یک هدف، آنان را با «فراخوان برای اقدام» از تماشاگران حامی به اعضای فعال یک جنبش تبدیل کنند.

برای نمونه، فراخوان اقدام در کمپین «آزادی معلمان زندانی و توقف پرونده‌سازی علیه فعالان صنفی» می‌تواند شامل دانلود محتوای کارزار از سوی حامیان تازه و گفتگو و اطلاع‌رسانی درباره مطالبات طرح شده در آن و پذیرفتن نقش فعال در ارسال آن برای مسئولان وزارتخانه، دولت، قوه قضاییه، نمایندگان مجلس، مدیران مدارس و سایر کادر اعضای کادر آموزشی، رسانه‌های رسمی و رسانه‌های اجتماعی باشد که بدون وجود طومار، بعید است که افراد به تنهایی به هر کدام از این کارها دست بزنند.

بنابراین امضای دادخواست آنلاین تنها اولین قدم یک فرایند است. طومارها فقط بخشی از پازل هستند و باید به اندازه کافی آسان باشند تا امضا کنندگان را به مشارکت بیشتر تشویق کنند.

«روایت‌ها» کارساز و موثرند

چگونه با راه‌اندازی یک کارزار کمک می‌کنید تا مردم به یک موضوع اهمیت دهند؟ چه چیزی باعث می‌شود که دیگران قدرت و یا جنبه الهام‌بخش داستان شما را ببینند؟! شاید این بخش یکی از مهمترین بخش‌های راه‌اندازی یک کارزار باشد. یعنی خلق روایتی برای تاثیرگذاری بیشتر بر افکار عمومی. اضافه کردن خبر و روایتی منحصر به فرد به کارزار می‌تواند به راحتی به خوانندگان بفهماند که چرا امضای آن‌ها در حال حاضر اهمیت دارد.

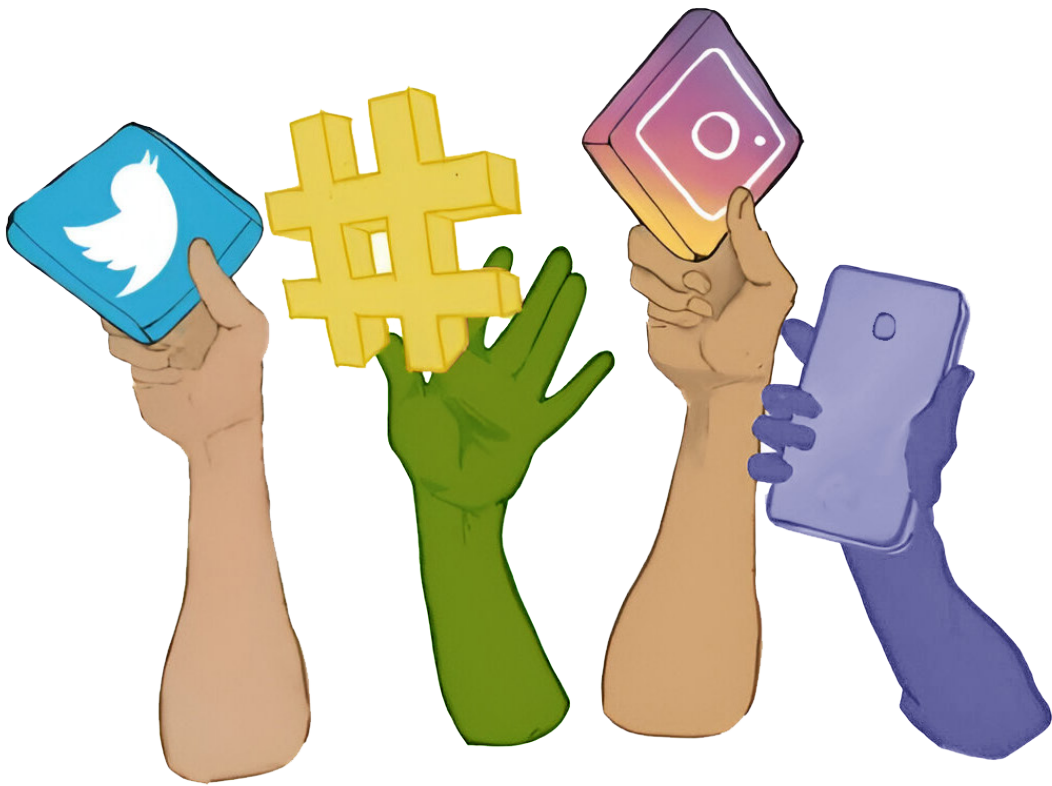
تحقیقات نشان داده، دادخواست‌های آنلاین به ویژه زمانی قوی عمل می‌کنند که به موضوعی در عناوین خبری ربط داشته‌اند چرا که معمولا مردم اخباری را دنبال می‌کنند که به شکلی آن‌ها را تحت تاثیر قرار بدهد. تنها در صورتی که تحت تاثیر قرار بگیرند به اقدام کوچک مرتبط با آن دست می‌زنند. در چنین شرایطی، راه‌اندازی یک دادخواست آنلاین، یک خروجی آسان برای اقدام مردم فراهم می‌کند.

بنابراین بعد از اینکه نام خود را در یک کارزار مجازی ثبت کردید، به تمام اقداماتی که می‌توانید برای ایجاد تغییر انجام دهید، فکر کنید. تنها در این صورت است که «تغییر» اتفاق خواهد افتاد.

۱۰ گام برای موفقیت!

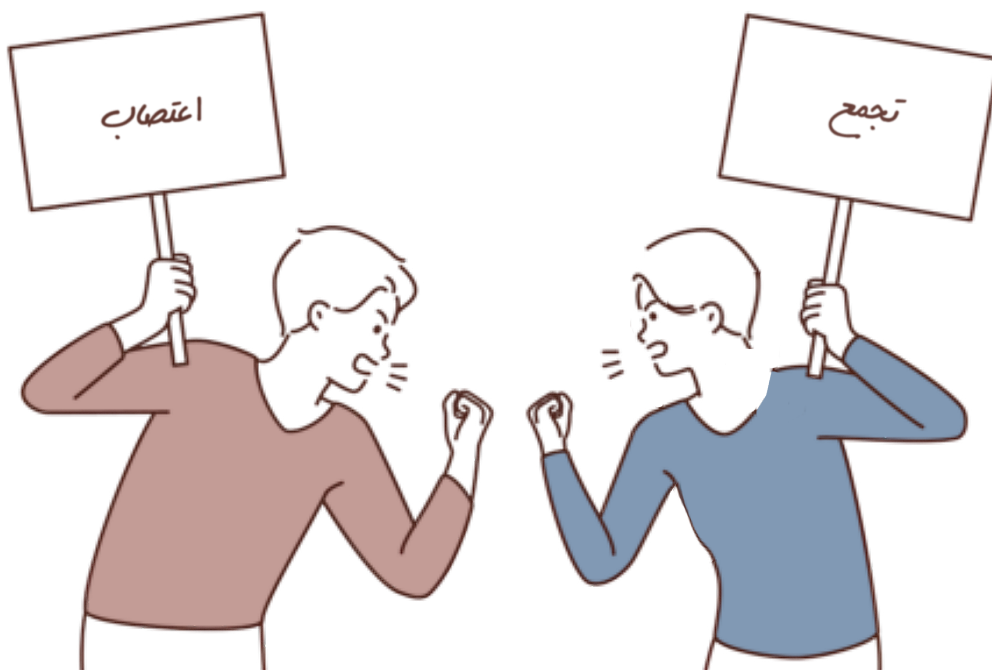
راهکارهای برای کنشگران اجتماع
اعتراضات صنفی و مدنی

شکلی از حیات مدنی و حقوق شهروندی اعضای یک جامعه را به تصویر می‌کشد، به نحوی که بسیاری از حقوق اجتماعی و سیاسی از جمله حق رای و یا حق ایجاد تشکل‌ها و انجمن‌های صنفی و مدنی در نتیجه آگاهی و مشارکت مردم از حضور در اعتراضات به عنوان اقدامی مستقیم در جهت تحقق مطالبات مدنی و یا ایجاد تغییرات قانونی و سیاسی به دست آمده است. معترضان در طول این اقدامات مستقیم برای تعیین سرنوشت حیات سیاسی و اجتماعی خود، موفقیت‌ها و شکست‌های زیادی را تجربه کرده‌اند و از این تجارب در جهت بهبود روند مبارزات مدنی، صنفی و سیاسی در سطح کلان بهره برده‌اند. در نظر داشته باشیم که اعتراض به‌عنوان یک راه مشروع برای تغییر سیاست و تأثیرگذاری باید به صورت حرفه‌ای دنبال شود تا منعکس‌کننده خواسته‌ها و نیازهای گروه‌های اجتماعی باشد. برای این منظور در گزارش پیش رو، به ۱۰ اولویتی پرداخته‌ایم که به گفته فعالان اجتماعی می‌تواند بر تأثیرگذاری یک اعتراض صنفی یا مدنی بیافزاید.

بسیاری از اعتراضات مدنی و یا کارگری که در ماه‌های گذشته شاهد آن بودیم، توسط شرایط خاصی تسریع شده‌اند: لحظاتی که نارضایتی‌ها و سرخوردگی‌های فروخته به ناگهان برانگیخته شده است. شناخته‌شده‌ترین مورد در سطح اجتماعی، مرگ مشکوک مهسا امینی در بازداشت پلیس امنیت اخلاقی است که زمینه یک اعتراض بزرگ اجتماعی یعنی جنبش «زن، زندگی، آزادی» را فراهم کرد، اما نمونه‌های بسیار بیشتری وجود دارد که به مثابه جرقه‌ای منجر به شعله‌ور شدن آتش اعتراضات شده است. گرچه چنین جرقه‌هایی باعث افزایش حمایت‌های اجتماعی از دسته‌ها و گروه‌های مختلف می‌شود، اما گاهی ممکن است معترضان در صورت برخوردار نبودن از سازمان‌دهی مطلوب، با تکرار اشتباهات قبلی موفق به بیان دقیق و روشن خواسته‌های خود نشوند. در چنین شرایطی، معترضان اغلب از سوی سرکوبگران به‌عنوان اخلاقلگر، تروریست و نیروی مزاحم معرفی می‌شوند، در حالی که مشارکت در اعتراضات اجتماعی و یا صنفی و کارگری در سراسر جهان،

گفتگو باید اولویت یکم شما باشد.

حمل و نقل عمومی آغاز شد، از هم گسیختگی زیادی میان معترضان دیده می‌شد. معترضان به خیابان‌ها ریخته بودند و دولت به طرز وحشیانه‌ای واکنش نشان می‌داد. به تدریج، گروه‌های مهم جامعه مدنی و احزاب سیاسی وارد عمل شدند و به زودی به اجماع بر سر مجموعه‌ای از خواسته‌ها دست یافتند تا از طریق روند همه‌پرسی پیگیری شوند. طی همه‌پرسی، شیلیایی‌ها توانستند اندازه حمایت گروه‌های مختلف و اندازه حمایت مردمی را از تغییرات مشخص بسنجند، زیرا قانون اساسی توسط اکثریت قاطع رای‌دهندگان حمایت می‌شد. راه دستیابی به تغییر پایدار همیشه برای معترضان طولانی است، اما از طریق مکانیسم‌های گفتگو، می‌توان کانال‌هایی را برای ابراز نارضایتی به صاحبان قدرت نهادینه کرد که احتمال موفقیت افزایش پیدا کند.

کنشگران موفق بر تسهیل و تقویت مکانیسم‌های گفت‌وگو میان سازمان‌های مدنی و نیروهای اجتماعی-سیاسی تمرکز می‌کنند. استراتژی‌های خصمانه و خشونت‌آمیز اغلب در ایجاد تغییرات پایدار و ملموس اثر معکوس نشان می‌دهند. در عوض، معترضان باید بتوانند با روش‌های مسالمت‌آمیز، هم صاحبان قدرت و هم شهروندان متقاعد نشده را جذب کنند. کانال‌های گفتگو با این دو طیف متضاد به ندرت بسته می‌شود و همواره راهکاری برای کاهش هزینه‌های سنگین ناشی از سرکوب معترضان وجود دارد که می‌تواند از طریق جذب نیروهای سیاسی (گروه‌ها، تشکل‌ها و احزاب) دنبال شود؛ چرا که گروه‌های رقیب یا مخالف ساختار قدرت معمولاً توانایی نفوذ در ساختار قدرت و تغییر شرایط را نیز دارند. هنگامی که اعتراضات در شیلی در اکتبر ۲۰۱۹ به دلیل افزایش هزینه‌های

BEFORE I BECAME
A WOMAN, I WAS A
HUMAN BEING, ALL
THE RIGHTS ARE
NOT * FOR *

آن چه را که می خواهید به وضوح بیان کنید.

کنشگران آگاه و با تجربه برای سامان دادن به یک اعتراض قدرتمند در مورد دلیل اعتراض خود و تغییراتی که می خواهند اتفاق بیفتد به وضوح گفتگو می کنند. اعتراضات #MyDressMyChoice در کنیا نمونه‌ای از خواسته روشن معترضان است که به تغییر مورد نظرشان انجامید: در سال ۲۰۱۴، چند مرد کنیایی در یک ایستگاه اتوبوس زنی را به خاطر پوشیدن دامن کوتاه مورد تمسخر قرار دادند و او را در ملاء عام برهنه کردند. مردان ادعا کردند که او آن‌ها را وسوسه کرده است. هزاران زن کنیایی از این اقدام و آزار دائمی زنان در فضای حمل و نقل عمومی خشمگین شدند. این اتفاق باعث تظاهرات #MyDressMyChoice شد که در آن زنان کنیایی به خیابان‌ها آمدند و خواستار حذف هر گونه خشونت علیه زنان شدند و به ویژه خواستار پیگرد قانونی مردانی شدند که زن را برهنه کرده بودند.

این اعتراضات توجه سازمان‌های مدافع حقوق زنان، قوه قضاییه، معاون رئیس جمهور و شخص رئیس جمهور را به خود جلب کرد. این مردان دستگیر و تحت پیگرد قانونی قرار گرفتند و اکنون در کنیا برهنه کردن یک زن غیرقانونی است. اگرچه راه درازی برای محافظت از زنان در مکان‌های عمومی در کنیا پیش روست، اما اعتراضات #MyDressMyChoice نشان داد که متجاوز تحت پیگرد قانونی قرار خواهد گرفت. دلیل اصلی موفقیت این تظاهرات این بود که زنان کنیایی در خواسته‌های خود بسیار واضح بودند.

به نگرانی‌ها، دغدغه‌ها و مقاصد همه ذینفعان گوش کنید

همین طور، یک جنبش با شنیدن فعالانه صدای حاشیه‌نشینان و محرومان، صدای آنان را تقویت می‌کند. اعتراض تنها زمانی می‌تواند باعث تغییر سیاست‌ها شود که به خوبی برنامه‌ریزی شده باشد، متمرکز باشد و مطالبات مرتبط با آن به روشنی بیان شده باشد. معترضان باید بتوانند با بیان نارضایتی خود، خواسته‌های جمعی خود را به صورت سازنده به عنوان «یک صدا» مطرح کنند. رهبران فعال با وارد کردن همه معترضان به گفت‌وگوی گسترده معمولاً مطالبات مشترکی را برای برآوردن نیازهایشان می‌یابند. به این ترتیب، اعتراض می‌تواند منعکس‌کننده احساس عموم مردم نسبت به یک سیاست معین باشد.

کنشگران کارکشته، گوش شنوا دارند. آن‌ها می‌دانند که برای ایجاد تغییر به یک ائتلاف گسترده از افراد مختلف برای حمایت از اعتراض خود نیاز دارند. اغلب اعتراضات زمانی رخ می‌دهد که سیاست‌های دولت با نیازهای شهروندان ناسازگار باشد. ناسازگاری میان نیاز شهروندان و اندازه خدمات دولت می‌تواند به درخواست‌های فوری برای تغییر منجر شود. با این حال، بسیار مهم است که جنبش‌های اعتراضی اشتباهات مشابه دولت‌ها را مرتکب نشوند. شنوا بودن یک جنبش شامل اطمینان از شنیده شدن طیف وسیعی از صداهاست، نه فقط گوش دادن به نگرانی‌ها و راه‌حل‌های اولین افرادی که به اعتراض می‌پیوندند!

از ابزار های دیجیتالی برای افزایش مشارکت بهره ببرید

شوند و پشتیبانی جهانی به دست آورند. استفاده از هشتگ‌ها، گزارش‌های جذاب، پخش زنده و ارتباط فوری می‌تواند تعامل بین‌المللی را فعال کند و احتمال سرکوب و دستکاری داستان‌ها را کاهش بدهد. اثربخشی مشارکت دیجیتال فقط به اقدامات فردی محدود نمی‌شود، بلکه می‌تواند به جذب توجه بازیگران بین‌المللی نیز کمک کند. به کارگیری ابزارهای دیجیتال می‌تواند دولت‌ها را تحت فشار قرار دهد تا با موضوعاتی که معترضان را به خیابان‌ها می‌کشاند تعامل داشته باشند، و بارها نشان داده که مشارکت‌های حضوری و مجازی در کنار هم می‌تواند به تغییر در سیاست‌ها کمک کند.

کنشگران جدی نقش حیاتی تسهیل رسانه‌های اجتماعی در مشارکت اعتراضی دیجیتال را تشخیص می‌دهند. از بهار عربی تا جنبش #MeToo و یا حتی جنبش مردمی زن، زندگی، آزادی؛ پلتفرم‌های سنتی و دیجیتال به خاطر توانایی انتشار اخبار، ایجاد بازنمایی‌های بصری رویدادها و گسترش پتانسیل مشارکت، سهم ارزشمندی در گذر از موانع فیزیکی داشته‌اند.

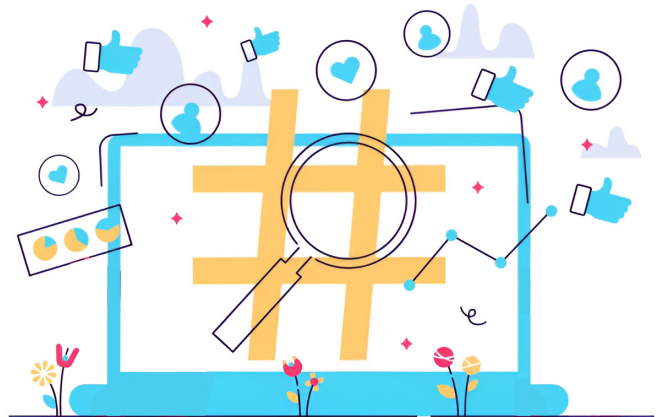
در طول بحران همه‌گیری کووید ۱۹، تجمع چندین نفر، به دلیل به خطر انداختن سلامتی افراد و جامعه ممکن نبود. با این حال، جنبش‌هایی مانند BlackLivesMatter# توانستند دیده

کار گروه‌های فراگیر ایجاد کنید

کنشگران آشنا با ابزارهای تغییر، چارچوب‌هایی برای معترضان مختلف ایجاد می‌کنند که با یکدیگر برای نزدیک شدن به مشکلات و ایجاد راه‌حل‌های فراگیر همکاری کنند. جنبش‌های اعتراضی اغلب از سوی دولت‌ها با بهانه‌هایی چون «مطالباتشان نامشخص است» یا «اغتشاشگر هستند» نادیده گرفته می‌شوند؛ همانطور که در اعتراضات جنبش «زن، زندگی، آزادی» نیز اتفاق افتاد. تشکیل «گروه‌های کاری» راهی برای اطمینان از همراهی جنبش‌های اعتراضی است. این گروه‌ها نگرانی‌های معترضان را جمع‌آوری می‌کنند، به تجزیه و تحلیل آن‌ها می‌پردازند و سپس خواسته‌ها و راه‌حل‌هایی ارائه می‌کنند که نشان‌دهنده خواسته معترضان است. پردازش خواسته‌ها و یک‌صدا کردن معترضان، با حرفه‌ای کردن جنبش اعتراضی و مشارکت جامعه‌شناسان، حقوقدانان و اقتصاددانان امکان‌پذیر می‌شود. این امر جنبش‌های اعتراضی را قادر می‌سازد تا نظرات مختلفی را جلب کنند که احتمال موفقیت جنبش را بیشتر کند.

کار این گروه‌ها نه تنها بهانه‌های استاندارد دولت‌ها برای اجتناب از تغییر را بی‌اثر می‌کند، بلکه کنشگران را قادر می‌سازد که تصویری از جدیت یک جنبش اعتراضی را به مردم در اقصی نقاط جهان نشان دهند؛ عنصری که برای تضمین حمایت و پشتیبانی از مبارزه ضروری است.

از رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی استفاده کنید

کارزارها و جنبش‌های مدرن برای اطلاع‌رسانی و آگاه‌سازی بیشتر درباره دلایل اعتراضات از رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی استفاده می‌کنند. شبکه‌های اجتماعی تغییر کرده‌اند و به طور مداوم زندگی ما را تغییر می‌دهند. ایجاد یک کمپین، یک گروه جدید، یا حتی پیشنهاد یک عکس مشترک به جای عکس خودتان در حساب کاربری در راستای اهداف یک کمپین (مثلاً آزادی معلمان زندانی)، همگی موجب آگاهی‌رسانی می‌شود و مقدمات جذب مشارکت را فراهم می‌کند. این کمپین‌ها می‌توانند با قدرت تکثیر تصاعدی، مکانیسمی فراگیر، شفاف و کارآمد برای ایجاد انگیزه همسو با خواسته‌های تغییرمحور شما فراهم کنند.

ارتباط رسانه‌های خود را حرفه‌ای کنید

کنشگران موثر، برای انتقال اعتراض در سطح محلی، ملی و بین‌المللی رویکرد خود را حرفه‌ای می‌کنند. گزارش‌های خبری هم‌زمان، رویدادها را با سرعت رعد و برق به خط مقدم می‌آورد، اما به همان سرعت آن‌ها را جایگزین می‌کند. در پاییز ۱۴۰۱، جهان شاهد اعتراضات مردمی و ضد حکومتی در ده‌ها شهر ایران بود. زیرا خود معترضان ویدیوهایی از تظاهرات خیابانی و سرکوب‌های پس از آن ارائه کردند. با این حال، عکس‌ها و مستندات ویدیویی پس از مدتی از صحنه جهانی رسانه‌ها ناپدید شدند.

معترضان می‌توانند از طریق مستندسازی دقیق اعتراضات، درگیری‌ها و موارد نقض حقوق بشر - با بهره‌گیری از قدرت رسانه‌ای و شبکه‌های اجتماعی برای ادامه اطلاع‌رسانی به مخاطبان جهانی، خشم عمومی را برانگیزند، حمایت کنند و در نهایت تغییراتی خرد یا کلان در سیاست ایجاد کنند که صدای آن‌ها نادیده گرفته نشود.

برای جلب توجه رسانه‌ها و غلبه بر چرخه ۲۴ ساعته اخبار، معترضان باید رویکردی حرفه‌ای برای مستندسازی اعتراضات ایجاد کنند تا صدای خود را در سطح محلی، ملی و بین‌المللی حفظ کنند. گزارش‌ها باید صادقانه و بی‌طرفانه باشد و از تکنیک‌های سازمان‌های حقوق بشری برای حفظ توجه عموم استفاده کند.

با کنشگران صنفی - مدنی در سراسر جهان ارتباط برقرار کنید

دانش و تجربیاتتان را با آن‌ها به اشتراک بگذارید

کنشگران در جستجوی تغییر با فعالان اجتماعی در کشورهای دیگر که برای تغییر نیز تلاش می‌کنند، تعامل دارند. منابع تکنولوژیک امروزی نشان می‌دهند که فضاهای مجازی چقدر برای اتصال و کار کردن با یکدیگر موثرند؛ چیزی که پلتفرم‌هایی چون Common Futures Conversations ارائه می‌کنند و در آن نمونه‌ای از تعامل با شبکه‌های بین‌المللی متشکل از فعالان اجتماعی را به نمایش می‌گذارند که می‌توانند از جنبش‌های شما حمایت کنند و فضایی برای به اشتراک گذاشتن دانش و تجربیاتتان در اختیار شما قرار دهند. هرچند بسیار مهم است که با سازمان‌هایی در کشور خود در ارتباط قرار بگیرید که برای اهداف مشابهی تلاش می‌کنند، اما ارزش ارتباط با سایر فعالان اجتماعی را نیز دست کم نگیرید.

شبکه‌سازی، پشتیبانی و مهارت‌های گسترش‌یافته ناشی از تعامل با دیگران می‌تواند به جنبش‌های اعتراضی کمک کند تا خود را در موقعیتی قرار دهند که مقامات مجبور به ورود به مرحله گفت‌وگو شوند و به خواسته‌های فعالان پاسخ دهند.

اقدام شهروندان باید از جوامع محلی و مدارس شروع شود

تغییر از جوامع محلی و مدارس شروع می‌شود. شما باید اطمینان حاصل کنید که جوانان و نوجوانان با شرکت در بحث‌های مربوط به اقدامات شهروندی، در مورد اعتراضات، تغییر سیاست و مشارکت سیاسی آموزش می‌بینند. شهروندان باید از سنین پایین یاد بگیرند که صدایشان مهم است و چگونه می‌توانند با درک رویکرد انتقادی بر سیاست‌ها تأثیر بگذارند. با این حال، مسئله این است که مدارس در بسیاری از نقاط جهان، کودکان به اندازه کافی در مورد نحوه کارکرد سیاست آموزش نمی‌بینند و بدون مجهز شدن به ابزاری برای تغییر در جامعه رها می‌شوند. با این حال، از آنجایی که مشارکت جزء جدانشدنی دموکراسی است، پیدا کردن شیوه‌هایی خلاقانه و جایگزین برای آموزش مشارکت مدنی و سیاسی در سطح جوامع محلی برای ایجاد شهروندان مسئول و متعهد ضروری است.

همه مکانیسم‌های اعتراض غیرخشونت‌آمیز را فعال کنید

خود را از دست دادند، چرا که به خشونت پلیس اعتراض کرده بودند. بسیاری از معترضان اما اشتباهات گذشته را تکرار کردند زیرا خواسته‌های مختلفی داشتند و در خواسته‌ها، ظرفیت‌ها و اقدامات انجام شده، هماهنگی وجود نداشت. فعالان مدنی می‌توانند با درس گرفتن از جنبش‌های اعتراضی گذشته، از سردرگمی نیروهای مختلف جویای تغییر جلوگیری کنند. آنان به هشیاری مجهز می‌شوند که به افراد به عنوان بزرگترین دارایی یک اجتماع، هم‌زمان به مثابه دلیل تمام رفتارهای تغییرمحور و پتانسیل تغییر می‌نگرند. آنان اندازه تخریب اجتماعی یک فرد کشته شده یا آسیب‌دیده در اعتراضات را فراتر از یک فرد می‌بینند پس حفظ نیروی اجتماعی از هر گروه و طیفی بزرگترین اولویت آنهاست.

کنشگران جستجوگر تغییر پایدار در مورد همه رویکردهای خشونت‌پرهیزی که می‌تواند موثر باشد، تحقیق می‌کنند و از اعتراضات موفق و ناموفق قبلی درس می‌گیرند. راه‌های زیادی برای تاثیرگذاری رویکردهای اعتراضی غیرخشونت‌آمیز بر جامعه و سطوح قدرت وجود دارد. کنش‌های خشونت‌پرهیز پیامی حیاتی به مقامات دولتی و شهروندان می‌رسانند که جان مردم اهمیت دارد. به این ترتیب، استفاده از درس‌هایی از رویکردهای غیرخشونت‌آمیز قبلی با رویکرد محافظت از زندگی هر فرد تاکتیک‌های استراتژیک را در مسیر تغییر مد نظر فعالان اجتماعی قابل اجرا می‌کند. در جریان تظاهرات مربوط به جنبش «زن، زندگی، آزادی» و یا اعتراضات مردمی در سالهای ۱۳۹۶ و ۱۳۹۸، بسیاری از مردم جان

نکاتے پیرامون کمپین جمع آوری امضا؛ چگونه امضاہای بیشتری جمع کنیم!

نشان دهند که آزادی معلمان زندانی و متوقف کردن پرونده سازی علیه فعالیت صنفی معلمان، یک مطالبه جمعی است. اما با وجود چندین هفته از شروع کمپین گزارش دقیقی از روند جمع آوری امضاها و حمایت معلمان از این دادخواست جمعی منتشر نشد. این در حالیست که به نتیجه رساندن کمپین صدهزارامضایی و حمایت معلمان از همکارانشان می تواند نقطه عطفی در فعالیت های صنفی معلمان در سالیان اخیر باشد و در عین حال بر سایر فعالیت های جمعی در سراسر کشور نیز تأثیرات مثبتی بگذارد.

در همین راستا، در این گزارش به نکات مفیدی از نحوه نوشتن دادخواست تا نحوه انتشار و همچنین شیوه ارائه آن اشاره می کنیم که در جمع آوری امضاها تأثیرگذار است و می تواند افراد بیشتری را به عنوان حامی، جذب کمپین کند.

این روزها که راه اندازی کمپین های جمع آوری امضا به عنوان یکی راه های مسالمت آمیز پیگیری مطالبات از سوی فعالان صنفی و مدنی مورد استفاده قرار می گیرد، چگونگی شکل گیری و به نتیجه رسیدن آن ها اهمیت ویژه ای دارد. اخیراً کمپینی مجازی از سوی فعالان صنفی معلمان با عنوان «کمپین صدهزار امضا برای آزادی معلمان زندانی و توقف پرونده سازی علیه فعالان صنفی» شکل گرفته که خبرساز شده است. این کمپین که در نتیجه بی توجهی دولت و مقامات قضایی به نامه ۱۲۰۰ امضایی فعالان صنفی معلمان شکل گرفته، از معلمان شاغل و بازنشسته کشور که جمعیت آن ها حدود یک میلیون و هفتصد هزار تن برآورد می شود خواسته تا با پیوستن به کمپین و جمع آوری صدهزار امضا، حمایت خود را از مطالبات مطرح شده اعلام کنند و

مرحله اول: شروع کمپین و تهیه دادخواست

نماینده مجلس است یا وزیر؟ سعی کنید در صورت امکان فقط یک نفر را انتخاب کنید. دادخواست‌هایی خطاب به «دولت» یا «همه نمایندگان مجلس»، معمولاً کمتر موفق می‌شوند. به همین ترتیب نوشتن دادخواستی خطاب به «رئیس دولت» احتمالاً بهترین انتخاب نیست. چرا که او احتمالاً درخواست‌های زیادی دریافت می‌کند!

«می‌خواهید چه چیزی تغییر کند.» پاسخ این سوال، هدف اصلی دادخواست شماست. مثلاً «توقف پرونده‌سازی علیه فعالان صنفی معلمان» یا «اجرای همسان‌سازی بازنشستگان». سعی کنید این موارد را کوتاه و روشن نگه دارید. نکته! «درخواست» خود را فقط بر یک مطالبه متمرکز کنید. همه چیز را نمی‌توان به یکباره مطرح کرد. تنها چیزی را انتخاب کنید که می‌تواند تفاوت ایجاد کند.

«چرا مهم است.» اینجا جایی است که شما ادعا می‌کنید که چرا دیگران باید دادخواست شما را امضا کنند. مشکل را شرح دهید، چرا اهمیت دارد و چه کاری می‌خواهید در مورد آن انجام دهید. معمولاً گنجاندن یک تجربه شخصی در این مرحله بسیار مؤثر است. آیا شما یا کسانی که می‌شناسید مستقیماً تحت تأثیر آنچه این کمپین در راستای آن شکل گرفته، قرار گرفته‌اید؟! ثبت تجربیات، منجر به تقویت احساس همبستگی و همدلی میان امضاکنندگان می‌شود.

یک هدف تعیین کنید. اولین قدم این است که به هدفی دست یافتنی و مشخص فکر کنید. به جای اینکه از دولت بخواهید «کار کودکان در مشاغل سخت را متوقف کند»، یک نتیجه مشخص را انتخاب کنید که به دستیابی به آن هدف کمک کند - برای مثال، جریمه کارفرمایانی که از کودکان برای کار در مشاغل سخت استفاده می‌کنند.

تصمیم گیرنده را انتخاب کنید. ببینید چه کسانی برای عملی کردن تغییرات مورد نظر شما بیشترین قدرت را دارند و درخواست خود را برای آن‌ها ارسال کنید. آیا خواسته شما در حیطه اختیارات یک مدیر است یا تغییر سیاست باید از سوی دولت و یا مجلس اتفاق بیفتد؟ تا جایی که می‌توانید به طور خاص به فرد مورد نظر اشاره کنید. این امر، تصمیم گیرنده را مسئول می‌کند و انتقال مسئولیت به دیگران را برای آن‌ها دشوارتر خواهد کرد.

عنوان دادخواست. اولین چیزی است که مردم می‌بینند. بنابراین عنوان را کوتاه، مشخص و دقیق بیان کنید. به این ترتیب، امضاکنندگان احتمالی تمایل بیشتری به کسب اطلاعات در مورد دادخواست شما پیدا می‌کنند.

«چه کسی مخاطب دادخواهی شماست؟» پاسخ این پرسش باید هدف طومار باشد. چه کسی این قدرت را دارد که تغییراتی را که درخواست می‌کنید، ایجاد کند؟ آیا

مرحله دوم: برنامه‌ریزی کمپین

مجموعه سوالات مطرح شده در این بخش به شما امکان می‌دهد کمپین خود را برنامه‌ریزی کنید. این پرسش‌ها برای تحلیل موارد زیر به شما کمک می‌کند که ببینید چه چیزی ممکن است بر تصمیم‌گیرندگان تأثیر بگذارد، چه تاریخ‌ها و لحظات کلیدی در کمپین وجود دارند و چه تاکتیک‌هایی مناسب است؛ بنابراین برای برنامه‌ریزی در خصوص شروع و یا تداوم کمپین جمع‌آوری امضا به این سوالات پاسخ دهید:

برنده شود، آیا راه دیگری وجود دارد که فکر کنید می‌تواند تصمیم‌گیرندگان را برای انجام کار درست متقاعد کند؟ به عنوان مثال: آیا دریافت پوشش مطبوعاتی مفید خواهد بود یا نه؟ چه فعالیت دیگری ممکن است بر تصمیم‌گیرندگان تأثیر بگذارد؟ به عنوان مثال، آیا فرد یا افرادی وجود دارند که با وجود نزدیک بودن به تصمیم‌گیرندگان، حاضرند صدای شما را بشنوند و در زمینه به نتیجه رسیدن آن مداخله داشته باشند؟

دادخواست خود را به اشتراک بگذارید

رسانه‌های اجتماعی اعم از تلگرام، واتساپ، توئیتر و اینستاگرام مکان‌های خوبی برای انتشار اخبار در مورد درخواست شما هستند. هر شخصی که کمپین شما را به اشتراک می‌گذارد، به طور متوسط حدود ۱۰۰ نفر دیگر آن را می‌بینند. این تعداد راد در چند صد ضرب کنید، به این ترتیب متوجه خواهید شد که تعداد زیادی از مردم درخواست شما را می‌خوانند. این واقعاً می‌تواند به گسترش و رشد سریع کمپین‌ها کمک کند.

ارسال ایمیل به دوستان و همکاران یکی از راههای ارتباطی است. ایمیل راه خوبی برای دسترسی به افرادی است که ممکن است به طور منظم از رسانه‌ها یا

چرا این طومار را راه‌اندازی کردید؟ آیا چیزی بود که تجربه کرده‌اید یا آن خوانده‌اید یا در اخبار دیده‌اید؟

هدف کمپین چیست؟

برنده شدن در کمپین از دید شما چه شکلی است؟ می‌خواهید چه تغییری رخ دهد؟

چه کسی این قدرت را دارد که وضعیت را تغییر دهد و کمپین شما را به موفقیت برساند؟ آیا این یک اداره، یک نماینده مجلس، یک عضو دولت یا یک شخص خاص است؟

آیا جلسات یا لحظات مهمی برای کمپین شما در راه است؟ به عنوان مثال، آیا رویدادی وجود دارد که می‌دانید تصمیم‌گیرنده در آن حضور خواهد داشت که بخواهید در جریان برگزاری آن رویداد، دادخواست را به او تحویل دهید؟ (دانستن این لحظات می‌تواند به شما کمک کند انتخاب کنید که چه زمانی باید دست به کار شوید، چه زمانی امضاکنندگان را وادار کنید تا همزمان شروع به پیگیری کنند و چه زمانی باید مطبوعات را درگیر کنید.)

چه اتفاقی باید بیفتد تا کمپین شما

به اشتراک گذاری
دادخواست

ارسال ایمیل

رسانه‌های اجتماعی

دیده شدن کمپین

این حرکت را تقویت کنند.

فراتر از اینترنت؛ پوشش رسانه‌ای

با روزنامه‌نگاران تماس بگیرید و بپرسید که آیا می‌خواهند مقاله‌ای در مورد کمپین شما بنویسند. حتماً جزئیات مربوط به جایی که علاقه‌مندان به مشارکت در کمپین می‌توانند اطلاعات بیشتری دریافت کنند و طومار را امضا کنند را درج کنید.

در مکان‌های عمومی امضا بگیرید

لازم نیست فقط خود را به گسترش دادخواست خود به صورت آنلاین محدود کنید. فرصت‌های زیادی برای جمع‌آوری امضا به صورت آفلاین وجود دارد. می‌توانید یک کپی از دادخواست خود را به محل کار ببرید یا در جلسات و گردهم‌آیی‌ها به همراه داشته باشید. دیدار رو در رو یک فرصت همراهی است برای افرادی که ممکن است از اینترنت استفاده نکنند یا به هر دلیلی به آن دسترسی نداشته باشند.

سازماندهی رویدادها

رویدادهای تبلیغاتی راهی عالی برای جلب توجه کمپین هستند. در صورت دور زدن محدودیت‌های برگزاری راهپیمایی و تجمع در ایران، می‌توانید راهپیمایی ترتیب دهید یا با ارائه یک پرفورمنس، دلایل شکل‌گیری کمپین را به تصویر بکشید. اجازه دهید خلاقیت شما بی‌نهایت باشد!

شبکه‌های اجتماعی استفاده نکنند یا به دلیل فیلترینگ به آن دسترسی نداشته باشند. ایمیل‌ها را شخصی‌سازی کنید و نشان دهید که چقدر به این کار اهمیت می‌دهید. اگر افراد بدانند که برای شما اهمیت زیادی دارد، احتمالاً بیشتر ترغیب می‌شوند تا در ادامه مسیر با شما همراه شوند.

حامیان خود را درگیر کنید

این که حامیان درخواست شما را از طریق رسانه‌های اجتماعی و یا ایمیل به اشتراک بگذارند، کلید انتشار اخبار در مورد کمپین شما و افزایش دادخواست شماست. به یاد داشته باشید، این احتمال وجود دارد که بسیاری از افرادی که طومار شما را امضا کرده‌اند، به اندازه شما به این موضوع اهمیت دهند برای کمک به موفقیت کمپین انگیزه داشته باشند.

از رویدادها و نقاط عطف کمپین استفاده کنید

آیا به تازگی به ۵۰۰۰ امضا رسیده‌اید؟ یا به تازگی موضوع کمپین شما مورد توجه مطبوعات مهم قرار گرفته است؟ رویدادهای مهم در کمپین فرصتی عالی برای احیای حامیان است. به کمک رسانه‌های اجتماعی و یا با ارسال ایمیل به آن‌ها اطلاع دهید که چه اتفاقی در حال رخ دادن است و از آن‌ها بخواهید تا با به اشتراک گذاشتن دوباره درخواست،

مرحله سوم: ارائه دادخواست و امضاهای جمع‌آوری شده

خود را شخصاً تحویل دهید، ممکن است تأثیر بیشتری بر تصمیم‌گیرندگان بگذارد؛ چه بسا فرصت پیدا کنید که شخصاً با تصمیم‌گیرنده به گفتگو بپردازید. هرچه تعداد افراد بیشتری در آن‌جا حضور داشته باشند، بهتر است، بنابراین از حامیان خود دعوت کنید که در روز ارائه دادخواست کمپین با شما همراه شوند. حتی می‌توانید با همکاری رسانه‌ها یک نمایش تبلیغاتی برای ارائه کمپین راه بیندازید.

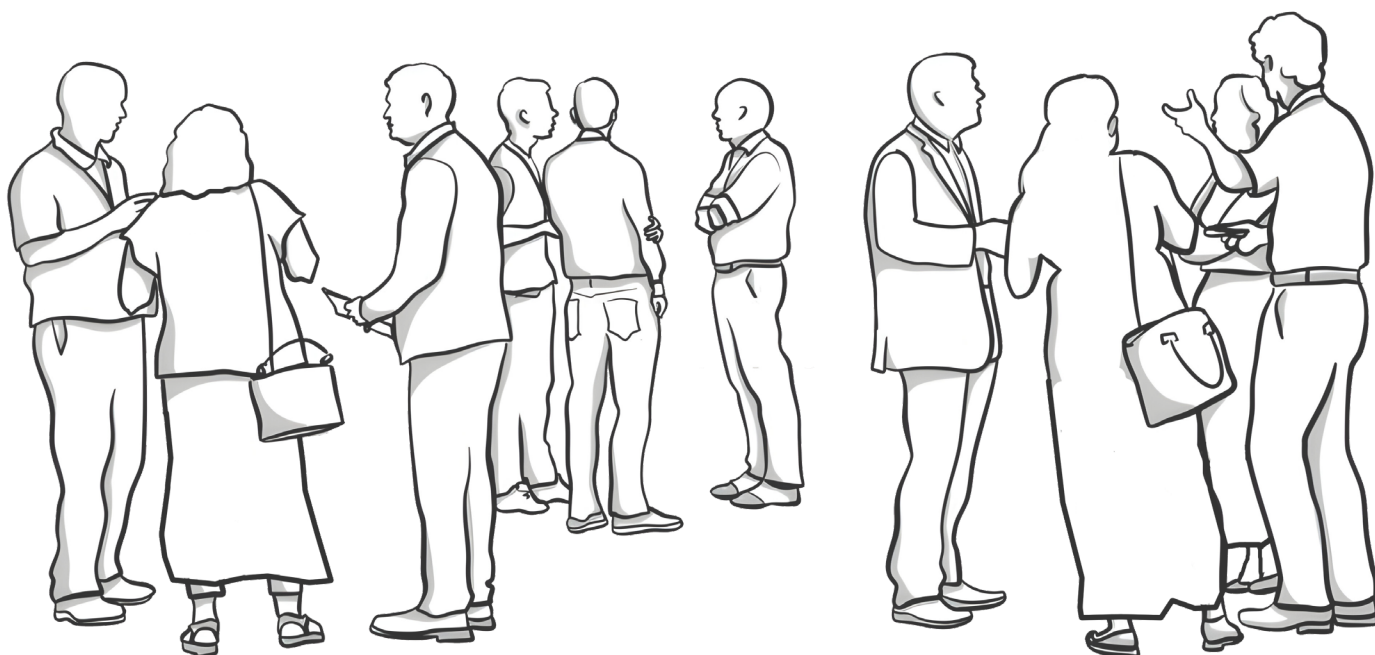
تماس با تصمیم‌گیرنده:

پیگیر باشید: از تماس تلفنی با تصمیم‌گیرنده استفاده کنید. اگر پاسخی دریافت نکردید، بازهم به تلاش خود ادامه دهید. اجازه ندهید تلاش‌های شما به هدر برود. پیگیر باشید، اما زیاده روی نکنید. به یاد داشته باشید، همیشه مودب باشید تا بهانه‌ای برای نادیده گرفتن شما نداشته باشند.

زمان مناسب برای ارائه دادخواست کمپین چه زمانی است؟ اغلب دشوار است که بدانید زمان مناسب برای ارائه دادخواست چه زمانی است. گاهی اوقات ممکن است یک ضرب‌الاجل کلیدی در مورد مشکل شما وجود داشته باشد و مجبور باشید هرچه زودتر نسبت به جمع‌آوری امضاها و به نتیجه رساندن کمپین اقدام کنید. در غیر این صورت، زمانی که دادخواست خود را تحویل می‌دهید، مراقب باشید فرصت‌ها را از دست ندهید. مثلاً اگر موضوع شما پوشش رسانه‌ای زیادی دارد، می‌توانید حتی پس از ارائه دادخواست کمپین به تصمیم‌گیرندگان، تا زمان به نتیجه رسیدن اهداف کمپین به فعالیت خود ادامه دهید.

حضور به جای ایمیل:

همیشه می‌توانید درخواست خود را از طریق ایمیل یا پست ارسال کنید، اما در صورت امکان، اگر بتوانید درخواست

مراحل بعدی کمپین

تسلیم نشوید:

تصمیم گیرندگان ممکن است پاسخی را که می خواهید بشنوید به شما ندهد، اما تسلیم نشوید. امتناع از ایجاد تغییراتی که درخواست می کنید نباید به منزله پایان یک کمپین باشد. در واقع، اخبار بد اغلب می تواند به یک کمپین رونق بدهد. به حامیان خود برگردید، به آن ها بگویید چه اتفاقی افتاده و از آن ها بخواهید که به حمایت ادامه بدهند تا زمانی که تصمیم گیرنده چاره ای جز ارائه تغییرات مد نظر شما نداشته باشد.

وقتی برنده شدید،

این خبر را پخش کنید! به یاد داشته باشید که به همه کسانی که طومار را امضا کرده اند، پیام بدهید تا آن ها را از این خبر بزرگ مطلع کنید. شاید حتی بتوانید به سایر فعالان در سراسر کشور کمک کنید و نکاتی را در مورد نحوه برنده شدن در کمپین خود به اشتراک بگذارید.

فراموش نکنید، هر کمپینی که برنده می شود، افراد بیشتری را تشویق می کند تا از این طریق دست به کار شده و مطالبه گری دادخواهانه خود را شروع کنند.

معلمان؛

حاملانِ تغییرات بزرگ اجتماعے

چگونه معلمان مے توانند تغییرات اجتماعے رادر کلاس

درس ترویج کنند!

نگرش آزادی

عموم افراد آن چه را که در سنین کودکی و نوجوانی به آن‌ها آموزش داده می‌شود، برای بقیه عمر با خود حمل می‌کنند و بسیاری نیز از آموخته‌های خود برای تأثیرگذاری بر جامعه استفاده خواهند کرد. به عبارتی کودکان امروز، رهبران فردا هستند و معلمان این توانایی را دارند که رهبران آینده را به بهترین شکل برای جامعه آماده کنند و نسلی مثبت و الهام بخش بسازند. به همین جهت معلمی مهمترین شغل دنیاست چرا که از توانایی تغییر زندگی نه فقط یک فرد، بلکه یک جامعه برخوردار است.

جان دیویی فیلسوف آمریکایی می‌گوید: «آموزش و پرورش مقدمه‌ای برای زندگی نیست، بلکه خود زندگی است.» دیویی به طور گسترده‌ای در نظریاتش در مورد نقش آموزش در یک جامعه دموکراتیک سالم و همیشه در حال تحول تاکید کرده بود و معتقد بود کلاس‌های درس تنها مکانی برای مطالعه تغییرات اجتماعی نیستند، بلکه مکانی برای جرقه زدن تغییرات اجتماعی هستند.

جالب این جاست که دیویی زمانی در مورد این موضوعات نوشت که اغلب این موضوع مطرح بود که معلمان مکلف هستند که راه‌های سازگاری با فشارهای اجتماعی را به دانش‌آموزان آموزش دهند!

اما معلمان چگونه می‌توانند کلاس‌های درس واقعی بسازند که نمونه‌ای از ایده‌آل‌های دیویی برای آموزش در جامعه باشد؟

پنج راهکار زیر در این زمینه می‌تواند راهگشا باشد:

۱. تشویق به مشارکت فعال و آزمودن ایده‌ها در بین دانش‌آموزان

متأسفانه، معلمان و دانش‌آموزانی که مدل نه چندان موفق نمره دادن و نمره گرفتن را مصداق پیشرفت می‌دانند، اغلب برای حفظ کردن تاریخ‌ها، حقایق و تعاریف مرسوم تلاش زیادی می‌کنند. با این حال، این نوع یادگیری، فعالیتی در جهت تغییر جامعه که دیوپی درباره آن نوشته نیست. در عوض، معلمان باید فرصت‌های یادگیری فعال ایجاد کنند، جایی که دانش‌آموزان بتوانند به طور کامل با مطالب درگیر شوند و بدون اینکه بیش از حد مورد سرزنش قرار گیرند با ایده‌ها بازی کنند. چند روشی که ممکن است ایجاد چنین محیط آموزشی را تسهیل کنند عبارتند از: اجازه دادن به دانش‌آموزان برای آموزش یکدیگر، راه‌اندازی سیستمی برای طرح پرسش به صورت ناشناس و اختصاص پروژه‌های باز که نتیجه قابل پیش‌بینی را دنبال نمی‌کند و کاملاً در اختیار خود آنهاست. چنین پروژه‌هایی معمولاً تا زمانی که به پاسخ «منطقی» برسند، ادامه پیدا می‌کنند.

۲. به دانش آموزان بیاموزید که فکر کنند به جای اینکه به آن‌ها بیاموزید که چگونه فکر کنند

شروع به گام برداشتن در این زمینه ممکن است به سادگی بازنگری در مفروضات رایج در مورد اینکه کدام درس برای کدام دانش آموز و چه زمانی مناسب است، باشد. به عنوان مثال، مطالعات متعدد نشان می‌دهد که انجام یک تحقیق فلسفی بالاتر از سطح دانش آموزان دبستانی نیست. مقاله ای در واشنگتن پست در مورد این موضوع، جنبش فلسفه برای کودکان را توصیف می‌کند که در آن یک معلم شعر، داستان یا مطلب دیگری را ارائه می‌دهد و از روش سقراطی برای ترغیب کودکان به بحث در کلاس استفاده می‌کند. برداشته‌ها و نقطه نظرات دانش آموزان چیزی است که در مرکز توجه قرار می‌گیرد، نه یک حالت خاص یا گزاره‌ای فلسفی. به عبارت دیگر، به دانش آموزان آموزش داده می‌شود که چگونه فکر کنند (و اینکه افکارشان وزن و ارزش دارد و باید دنبال شود) نه اینکه به چه چیزی فکر کنند. شواهد حاکی از آن است که دانش آموزان به تمرین فلسفه در کلاس درس به خوبی پاسخ می‌دهند، تمرینی که وقتی فقط یک بار در هفته انجام شود، نشان داده شده است که سطح خواندن، مهارت‌های تفکر انتقادی و کنش‌های عاطفی دانش آموزان را بهبود می‌بخشد.

خود سقراط هم در این باره می‌گوید: «تعلیم، افروختن شعله است، نه پر کردن ظرف». بنابراین، استفاده از روش گفتمان سقراط به عنوان ابزار آموزشی به خوبی با اهداف دیویی برای کلاس درس همخوانی دارد.

۳. دانش آموزان را برای تغییر و باور به توانایی خود برای برداشتن گام‌های مثبت به نفع جامعه آماده کنید

که همه ما با آن روبرو هستیم، حتی صاحبان قدرت همه چیز را نمی‌دانند، دانش‌آموزان فضای بیشتری برای تکیه بر قدرت‌های شناختی و مهارت‌های حل مسئله خود خواهند داشت.

معلمان ممکن است سعی کنند درس‌هایی را در مورد چگونگی اتخاذ تصمیمات اخلاقی و نقش همدلی و استدلال ارائه دهند و سپس موقعیت‌هایی را ایجاد کنند که در آن دانش‌آموزان بتوانند این مهارت‌ها را در حل مشکلات به کار گیرند. همچنین ایجاد یک محیط یادگیری که در آن دانش‌آموزان یاد بگیرند که مزایای یک شکست ارزشمند را ببینند - به جای اینکه یاد بگیرند از احتمال انجام کاری اشتباه بترسند - بسیار مهم است.

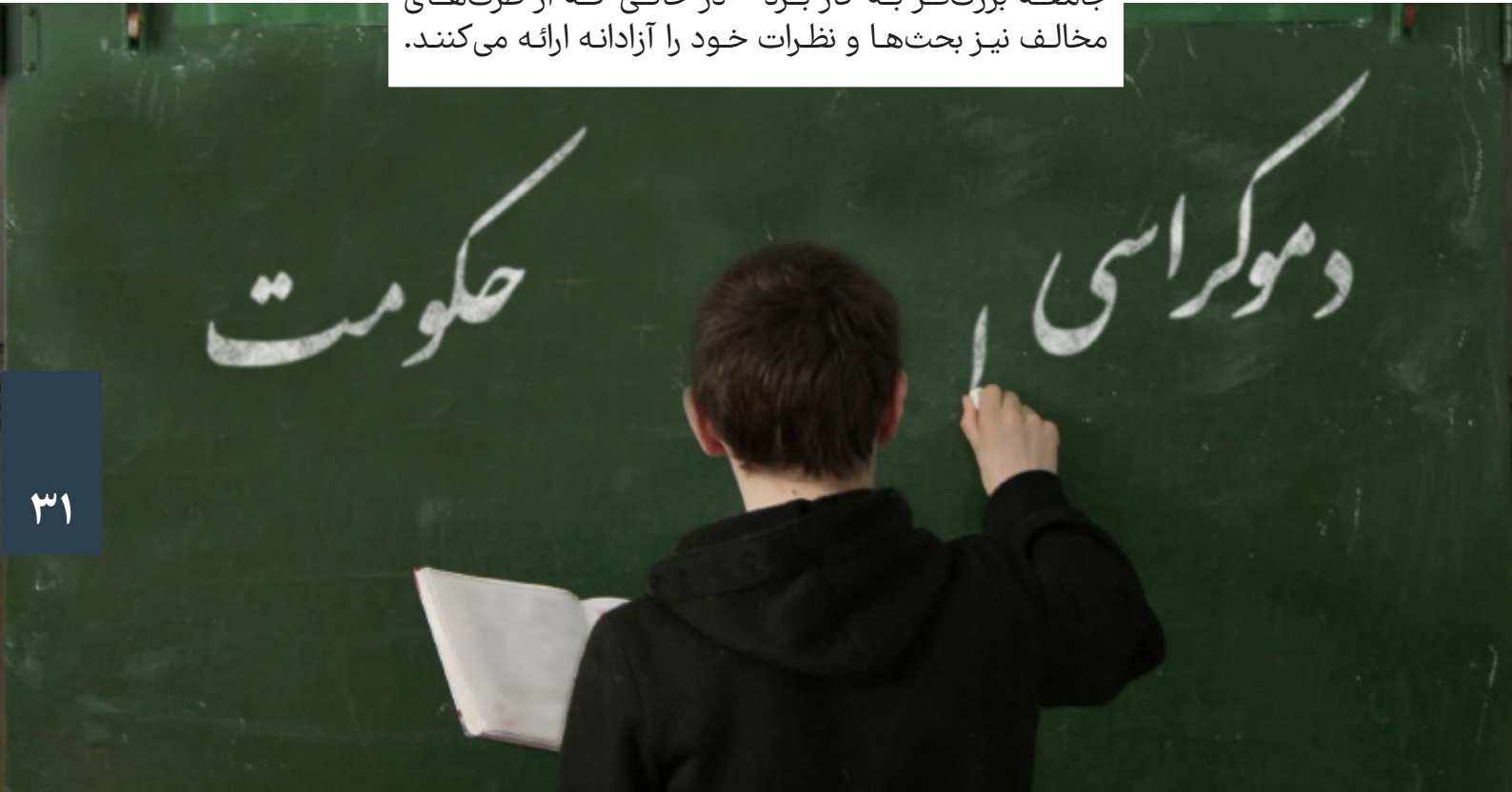
یکی از گام‌هایی که معلمان می‌توانند برای تشویق دانش‌آموزان جهت ایفای نقش و مشارکت برای اصلاح و تغییر ساختارهای اجتماعی بردارند، ایجاد کلاسی است که در آن مسئولیت و اختیار تصمیم‌گیری‌های مهم به آن‌ها داده شود. اگر معلمان همه پاسخ‌ها را داشته باشند، به این معناست که انتظار می‌رود دانش‌آموزان، تنها در خصوص هر موضوعی اطلاعاتی داشته باشند، نه اینکه راه‌حل‌ها یا کنکاش‌هایی در مواجهه با موضوعات ارائه دهند. اما اگر معلمان به وضوح بیان کنند که به خصوص وقتی صحبت از سؤالات بزرگی است

۴. فرآیندهای کلاس درس را دموکراتیک کنید تا این ذهنیت ایجاد شود که اگر ما فعالانه در جامعه خود شرکت کنیم، می‌توانیم به تصمیم‌گیری در مورد نحوه عملکرد نهادها کمک کنیم.

دیویی خاطرنشان کرد که اگر می‌خواهیم سیستم‌های آموزشی ما به نفع هدف بزرگ‌تر یعنی حرکت به سوی یک جامعه دموکراتیک سالم فعالیت کنند، مهم است که دموکراسی را به عنوان یک «چارچوب مرجع» در کلاس‌های درس بپذیریم. او می‌افزاید که اغلب اوقات فراموش می‌کنیم که دموکراسی مهارتی است که باید در زندگی روزمره ما تقویت شود. کلاس درس مکان خوبی برای یادگیری این کار است. او با تأکید بر اهمیت خلق فضاهای دموکراتیک از سنین پایین، می‌گوید: کلاس‌های درس را بیشتر دموکراتیک کنید تا اقتدارگرا. چه تصمیماتی می‌توانید برای دانش‌آموزان در کلاس درس بگیرید؟ آیا می‌توانید قبل از سازماندهی رای‌گیری، طرف‌های مخالف را تشویق کنید که مواضع خود را به وضوح بیان کنند و سعی کنند استدلال‌های طرف مقابل را درک کنند و به آن‌ها پاسخ دهند؟

دانش‌آموزانی که زمانی را در کلاس‌های درس با چنین فرآیندهایی سپری می‌کنند، زمانی که این فرصت در اختیارشان قرار می‌گیرد، یاد خواهند گرفت که افکار و ایده‌هایشان مهم است و می‌توان آن‌ها را برای منافع جامعه بزرگ‌تر به کار برد - در حالی که از طرف‌های مخالف نیز بحث‌ها و نظرات خود را آزادانه ارائه می‌کنند.

حکومت دموکراسی

۵. بحث را در میان معلمان به عنوان یک گروه مطرح کنید و در مورد تصمیماتی که می‌توانند برای ایجاد تغییرات اجتماعی بگیرند، صحبت کنید

دیویی تصریح کرد که معلمان و مدارس تأثیر زیادی بر جامعه دارند، خواه از این واقعیت آگاه باشند یا نه. بهترین راه برای انجام این کار، گرد هم آمدن به عنوان یک گروه برای به اشتراک گذاشتن ایده‌ها، تجربیات و دستاوردهاست. همانطور که این بحث‌های گروهی بزرگتر و گسترده‌تر می‌شوند، معلمان می‌توانند خط مشی‌هایی برای حرکت‌های خود تعریف کرده و در خصوص آن‌ها به بحث و تبادل نظر بنشینند.

اگر بتوانیم این گام‌ها را به‌طور پیوسته در کلاس‌های درس برداریم، آنگاه می‌توانیم به تغییرات بزرگ در حیات اجتماعی امیدوار باشیم و همزمان به افرادی در درون جامعه‌مان نیز سود برسانیم. از آنجایی که زندگی‌ها در کلاس‌های درس «زندگی» می‌شود و جوامع در حال شکل‌گیری و تغییر هستند، مطمئناً این تغییری است که همه ما می‌توانیم پشت سر بگذاریم.

مروری بر تجربه مقاومت مدنی
دانش آموزان و معلمان در میانمار؛
ایجاد نظام آموزش جایگزین و تلاش
برای اصلاح سیستم آموزش

بازخوانی تجربه جنبش‌های مقاومت مدنی برای گروه‌های صنفی و مدنی از آن جهت حائز اهمیت است که نشان می‌دهد چگونه با وجود سرکوب‌ها و فشارهای مستمر حکومت‌های مستبد و تمامیت‌خواه برای به دست گرفتن اداره و کنترل سیستماتیک عرصه عمومی، گروه‌های اجتماعی از ظرفیت‌های موجود برای مقاومت و قدرت‌گیری جامعه مدنی استفاده کرده و با ایجاد روش‌های جایگزین به تقابل با سیاست‌های تحمیل شده می‌پردازند. تجربه مقاومت مدنی در میانمار پس از کودتای ۲۰۲۱، اگرچه به لحاظ زمینه‌های شکل‌گیری، بستر وقوع آن، شدت برخوردها و موارد متعدد دیگر تفاوت‌هایی با جنبش ضدحکومتی جاری در سایر نقاط جهان از جمله در ایران دارد، اما اقدامات برخی از گروه‌های درگیر در جنبش مقاومت مدنی از جمله معلمان برای جایگزینی نظام آموزشی و تلاش برای اصلاح سیستم آموزشی در تقابل با سلطه نظام آموزش و پرورش فاشیستی کودتاچیان قابل تامل و بررسی است.

گزارش پیش رو مروری است بر پیامدهای کودتای نظامیان در میانمار و تلاش معلمان و دانش‌آموزان در دو سالی که از این کودتا گذشته است.

کودتای نظامیان علیه دموکراسی نیم‌بند!

توسط نیروهای امنیتی در شهر ماندالای کشته شدند، به خشونت کشیده شد و اعتراضات مسالمت‌آمیز جای خود را به درگیری‌های مسلحانه بین تاتمادو(نامی که ارتش با آن شناخته می‌شود) و نیروهای طرفدار دموکراسی (شامل شورشیان جدا شده/فرار کرده از ارتش و گروه‌های مقاومت چریکی محلی) داد. دو روز بعد، میلیون‌ها نفر در سراسر کشور در یک اعتراض و اعتصاب عمومی به خیابان‌ها آمدند.

با افزایش تظاهرات، ارتش - که به سرکوب جنبش‌های دموکراسی خواهی در سال‌های ۱۹۸۸ و ۲۰۰۷ با تیراندازی به معترضان مسالمت‌آمیز شهرت داشت- به خشونت روی آورد.

پلیس و سربازان ارتش به تظاهرکنندگان در خیابان‌ها تیراندازی کردند و اغلب «سر»های آن‌ها را هدف قرار می‌دادند. تحت این سرکوب وحشیانه، اعتراضات خیابانی کاهش یافت اما اعتصاب و توقف کار برای مدتی طولانی - حتی تا ماه‌های اخیر- نیز ادامه یافته است. تاکتیک‌های نظامی ارتش شامل یورش به خانه‌ها برای دستگیری مخالفان و دستگیری اعضای خانواده - در صورتی که نتوانند به فرد اصلی دسترسی پیدا کنند- می‌شد.

در مناطق روستایی، سربازان خانه‌ها و روستاها را سوزانده‌اند، به زنان تجاوز کرده‌اند، به غیرنظامیان فراری تیراندازی کرده و در مواردی حتی دسترسی اهالی این مناطق به مواد غذایی را نیز قطع کردند.

ارتش میانمار در فوریه ۲۰۲۱ با یک کودتا علیه آنگ سان سوچی و حزب اتحاد ملی دموکراسی که در انتخابات این کشور ۸۳ درصد آراء را به دست آورده بود، قدرت را به دست گرفت. صبح روز اول فوریه قبل از اینکه پارلمان بتواند نتایج انتخابات را تایید کند، سربازان ساختمان را محاصره کردند و شخصیت‌های دولتی از جمله آنگ سان سوچی رئیس‌جمهور و وین مینت، وزیر کابینه و وزیر ارشد و سیاستمداران دیگر را تحت محاصره قرار دادند.

ارتش با استناد به اختیارات قانون اساسی، کنترل نهادهای اصلی را به دست گرفت. اکثر برنامه‌های تلویزیونی را به حالت تعلیق درآورد و پروازهای داخلی و خارجی را لغو کرد.

همزمان، دسترسی به ابزارهای ارتباطی از جمله تلفن همراه و اینترنت به حالت تعلیق درآمد. بازار سهام و بانک‌های تجاری تعطیل شدند و صف‌های طولانی جلوی عابرانک‌ها (A.T.M.s) تشکیل شد. در یانگون، بزرگترین شهر و پایتخت سابق میانمار، مردم برای تهیه مواد غذایی به فروشگاه‌ها هجوم آوردند.

پس از آن بود که نیروهای طرفدار دموکراسی با مجموعه اقداماتی، جنگی انقلابی علیه حکومت نظامی به راه انداختند.

مقاومت در ابتدا شامل تظاهرات گسترده، اعتصاب کارگران و کارمندان دولت و یک جنبش گسترده نافرمانی مدنی بود. اما هفته‌ها تظاهرات نسبتاً مسالمت‌آمیز در ۲۰ فوریه ۲۰۲۱، زمانی که دو معترض غیرمسلح از جمله یک پسر ۱۶ ساله

A group of healthcare workers, likely nurses, are gathered for a protest. They are wearing blue scrubs and light blue surgical masks. Many are holding up white signs with a red ribbon symbol, which is a common symbol for HIV/AIDS awareness. Some are also making a hand gesture with three fingers extended. The background shows a building with columns, suggesting an outdoor setting near a hospital or medical facility.

به گفته انجمن کمک به زندانیان سیاسی، از زمان کودتا، بیش از ۲۵۰۰ غیرنظامی توسط حکومت نظامی کشته و ۱۶۵۰۰ نفر دستگیر شده‌اند. از این تعداد، بیش از ۱۳۰۰۰ نفر از جمله رهبران مخالفان و روزنامه نگاران تا دسامبر ۲۰۲۲ همچنان در بازداشت هستند. همین گزارش حکایت از آن دارد، حکومت نظامی تا دسامبر ۲۰۲۲ بیش از ۱۴۳ روزنامه نگار را دستگیر کرده و خبرگزاری‌های مستقل را تعطیل کرده است. همچنین در حال حاضر ۲۳۴ معلم معترض همچنان در بازداشتگاه‌های میانمار نگهداری می‌شوند.

از زمان کودتا حداقل ۱.۴ میلیون نفر به دلیل جنگ آواره شده‌اند که بسیاری از آن‌ها در اردوگاه‌های موقت در جنگل زندگی می‌کنند. ارتش گروه‌های امدادی را از ارائه غذا، مراقبت‌های پزشکی و سایر کمک‌ها منع کرده است. رهبران اپوزیسیون که یک دولت در سایه تشکیل داده‌اند، می‌گویند که در حال مبارزه با یک جنگ انقلابی برای سرنگونی ارتش هستند. ارتشی که سال‌های زیادی بر ملت میانمار حکومت کرده است.

جنبش مقاومت مدنی میانمار و همراهی معلمان و دانش آموزان

آموزش و پرورش میانمار از جمله بخش هایی بود که بیشترین آسیب را دیده بود. قبل از کودتا، بخش آموزش یکی از بزرگترین بخش های کشور بود. این امر پس از کودتا، با مشارکت دانش آموزان و معلمان در جنبش مقاومت مدنی در برابر حمله همه جانبه نظامیان به دموکراسی میانمار، به شدت تغییر کرد.

جوانان میانماری نسل Z پس از کودتا با تظاهرات خلاقانه خود به خیابان ها آمدند. در کنار آن ها ۴۰۰۰۰۰ معلم در رهبری مقاومت غیرخشونت آمیز علیه حکومت نظامی و بالا بردن سطح مشارکت در جنبش نافرمانی مدنی شرکت کردند. معلمان، امتناع از کار تحت رژیم نظامیان را با شرکت در تجمعات اعتراضی با یونیفورم های سفید و سبز که لباس رسمی معلمان است، نشان دادند.

یک کمپین فیس بوکی به نام «جنبش نافرمانی مدنی» بیش از ۳۵۰.۰۰۰ دنبال کننده را از زمان راه اندازی اولیه خود در ۲ فوریه ۲۰۲۱ جذب کرد. مین کو ناینگ، از رهبران این جنبش که از نزدیکان سیاسی آنگ سان سوچی است از مردم خواسته بود در هر شغل و حرفه ای که هستند موضع خود را در قبال اقدامات حکومت نظامیان سازماندهی کنند.

در کنار کارگران، پزشکان و سایر گروه های اجتماعی از جمله گروه هایی که به این جنبش پیوستند، معلمان و دانش آموزان بودند. با وجود اینکه در سال ۲۰۲۰، رشد اقتصادی میانمار در بهترین وضعیت خود در آسیای جنوب شرقی بود و میانمار شروع به رقابت با همتایان خود در منطقه می کرد، شیوع پاندمی کووید ۱۹ و کودتای نظامی سال بعد، همه چیز را متوقف کرد.

تداوم مقاومت

با وجود شکنندگی نظام آموزشی!

می‌دانستند که قدم در چه راهی گذاشته‌اند و پیش‌بینی می‌کردند که احتمال مقابله خشونت‌بار با اعتراضات خیابانی به شدت بالاست. حتی یک معلم دبیرستانی در جریان تظاهرات مرکز شهر یانگون به ضرب گلوله نظامیان کشته شد و بسیاری دیگر نیز در پی سرکوب گسترده و خشونت‌بار ارتش، با سرنوشت مشابهی روبرو شدند. با وجود این که آن‌ها می‌دانستند که اعتراضات برای مقاومت در برابر حکومت نظامی ضروری است، اما امتناع معلمان و دانش‌آموزان از حضور در مدارس به معنای ضربه مهلک به سیستم آموزشی بود که پیش از آن نیز شکننده بود. معلمان می‌دانستند که میلیون‌ها کودک و نوجوان در نتیجه شرکت در اعتراضات از تحصیل محروم خواهند شد. با این حال، چیزی که ادامه مسیر را برای آنان توجیه‌پذیر می‌کرد این بود که برگزاری کلاس‌ها در یک رژیم فاشیستی فاصله زیادی تا اهداف و مأموریت اصلی آموزش دارد.

به عنوان نمونه به اظهارنظر یک معلم از یانگون توجه کنید:

«من معلمی را انتخاب کردم چرا که آموزش نسل بعدی به اندازه کافی جذاب است. اما این وظیفه ماست که به کودکان کمک کنیم تا درست و نادرست را درک کنند. با کار کردن تحت حکومت نظامی، دیگر نمی‌توانیم از عدالت و اخلاق دفاع کنیم.»

با افزایش محبوبیت جنبش، ارتش فشار خود را افزایش داد. تعداد زیادی از پرسنل ادارات، معلمان، کارکنان مدرسه و دانش‌آموزان، توسط دولت نظامیان اخراج شده‌اند.

پلیس و نیروهای نظامی به طور مداوم افراد مرتبط با جنبش را بدون توجه به وضعیت آن‌ها سرکوب کرده و به زندان می‌انداختند. فعالیت دانشگاهها و مدارس برای مدتی طولانی مختل شد و تعداد کمی از دانش‌آموزان امکان بازگشت به کلاس درس را یافتند.

هزینه‌هایی مقاومت در برابر حکومت نظامیان برای سیستم آموزشی که پیش از آن هم به دلیل شیوع پاندمی آسیب‌های زیادی دیده بود، زیاد بود.

از زمانی که اولین مورد کووید ۱۹ در مارس ۲۰۲۰ گزارش شد، مدارس تعطیل شدند. با وجود اینکه کشور دارای زیرساخت دیجیتال نسبتاً مناسبی بود، اما میانمار نتوانست به طور کامل و سریع مدارس دولتی را به آموزش آنلاین مجهز کند.

در چنین شرایطی، یک سال بعد با کودتای نظامیان و شرکت معلمان و دانش‌آموزان در اعتراضات پس از کودتا، سیستم آموزشی به طور کلی متوقف شد و این روند بیش از یک سال طول کشید.

وقتی معلمان و دانش‌آموزان تصمیم گرفتند مدارس و دانشگاه‌ها را رها کنند،

گسترده‌گی حضور معلمان و دانش‌آموزان در جنبش مقاومت مدنی

میزان دقیق مشارکت پرسنل آموزش و پرورش در جنبش مقاومت مدنی، به ویژه تعداد معلمان و دانش‌آموزان درگیر در جنبش، متفاوت است.

در اوج جنبش یعنی در فوریه ۲۰۲۱، درست پس از کودتا، بیش از سه چهارم معلمان و کارکنان اداری مدارس دولت جدید را تحریم کردند. با این حال بسیاری بر این باورند که از آنجایی که مدارس و دانشگاه‌ها قبلاً به دلیل پاندمی بسته شده بودند، نمی‌توان این آمارها را منحصر به مقاومت مدنی مرتبط دانست.

با گذشت زمان، روند مشارکت معلمان با تغییراتی مواجه شد. در ماه‌های بعدی، تعداد معلمان درگیر در جنبش مقاومت مدنی نوسان داشت. برخی چاره‌ای جز بازگشت به سر کار نداشتند. برخی دیگر پافشاری کردند و شغل و عنوان خود را رها کردند. اما حتی کسانی که به محل کار خود بازگشتند، همچنان به دلیل مواضع

افزایش شکاف آموزشی

با این حال، کارشناسان مرکز مطالعات استراتژیک و بین المللی CSIS به عنوان بخشی از مجموعه نظرات دانش پژوهان جوان میانمار گزارشی را منتشر کرد که در واقع نوعی آغاز تحقیقات مشترک برای پیشنهاد گزینه‌هایی به دولت‌ها و گروه‌های جامعه مدنی و جامعه بین‌المللی است تا به طور موثر به بحران انسانی پس از کودتا در میانمار رسیدگی کنند. در این گزارش، دو مسیر ممکن برای تداوم مشارکت دانش‌آموزان و معلمان در جنبش مقاومت مدنی میانمار پیشنهاد شده است:

- آموزش جایگزین
- تغییر سیستمی در بخش آموزش

میلیون‌ها دانش‌آموز و جوان در میانمار در حال حاضر به آموزش عمومی دسترسی ندارند. در حالی که معلمان و دانش‌آموزان درگیر در جنبش مقاومت مدنی، برخی از پیامدهای فوری را پیش‌بینی می‌کردند، بسیاری از آن‌ها میزان تأثیر جنبش را بر بخش آموزش پیش‌بینی نکرده بودند. به این دلیل که هرگز قرار نبود جنبش مقاومت مدنی برای مدت طولانی ادامه داشته باشد.

با وجود نگرانی‌های زیادی که پیرامون آینده آموزش در میانمار و عقب ماندگی دانش‌آموزان از تحصیل وجود داشت، اما بازگشت به کلاسهای درسی که تحت نظارت نظام آموزشی حکومت نظامیان است، برای دانش‌آموزان میانماری، ناامید کننده بود.

حمایت از آموزش جایگزین

برای دانش‌آموزان میانمار، آموزش جایگزین، آموزشی است که نیازهای فوری این دوره موقت را برآورده می‌کند و می‌تواند به حفظ سطح مشارکت در جنبش مقاومت مدنی کمک کند.

وزارت آموزش و پرورش دولت در سایه به همین منظور برنامه‌های درسی در منزل را برای آموزش ابتدایی و آموزش آنلاین برای تحصیلات عالی طراحی کرده است. تعدادی از ابتکارات جامعه مدنی نیز با انواع برنامه‌های آموزشی موقت ارائه شده‌اند که منعکس‌کننده خواسته‌های دانش‌آموزان است.

قبل از کودتا، یک گروه قوی از ارائه‌دهندگان آموزش به زبان مادری وجود داشت که دوره‌هایی را به زبان مادری و قومی خود، عمدتاً برای آموزش ابتدایی ارائه می‌کردند.

علی‌رغم این برنامه‌ریزی، شناخت نقاط ضعف و قوت در حوزه زیرساخت‌های دیجیتال و همچنین آموزش و مهارت‌افزایی معلمان و توجه به وضعیت خانواده‌های کم‌درآمد برای تهیه ابزار آموزش آنلاین مدنظر قرار گرفته است.

آموزش در میانمار در حال حاضر نه تنها به خودی خود یک هدف است بلکه به عنوان «وسيله‌ای برای رسیدن به هدف» نیز شناخته می‌شود.

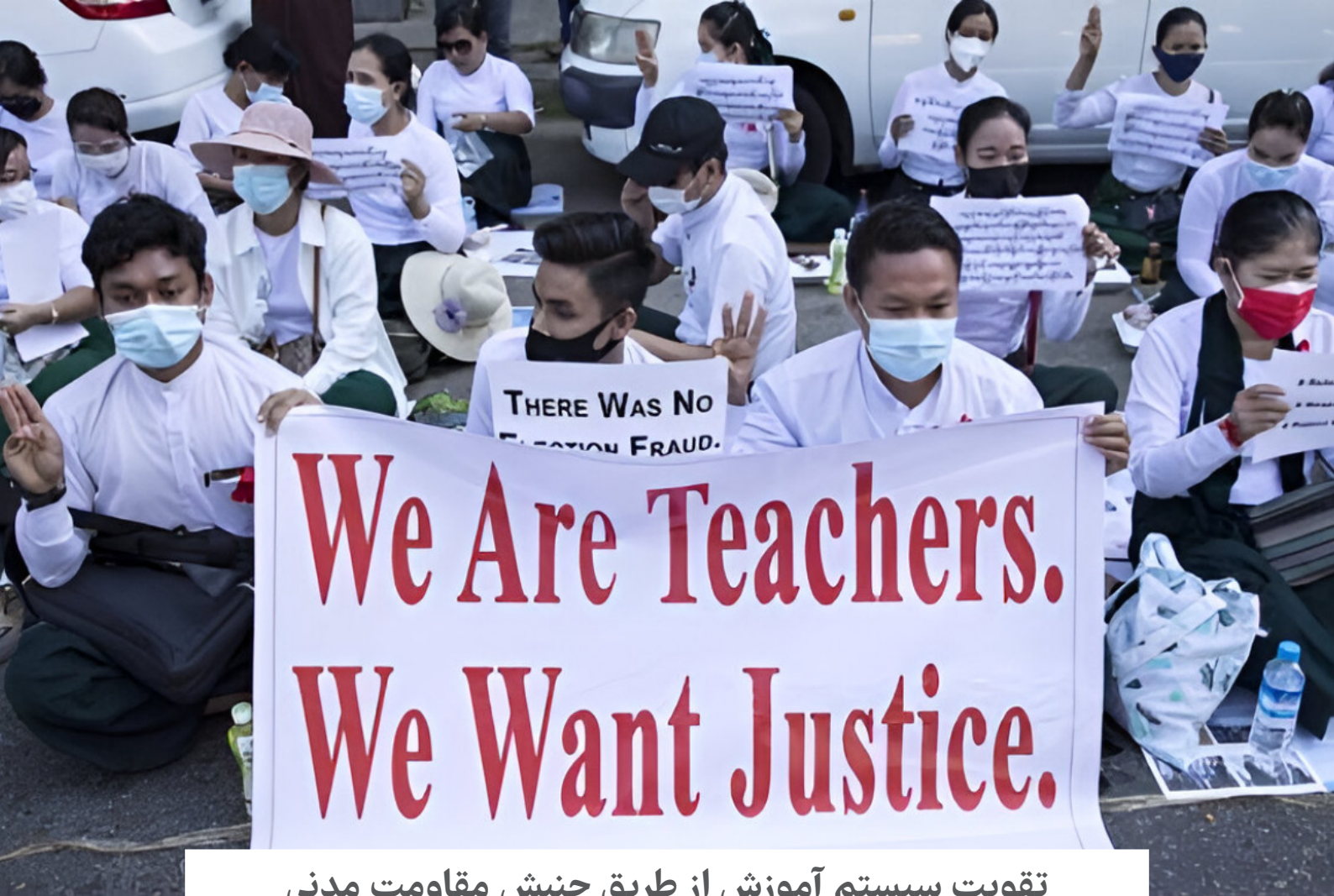
گرچه سیاسی‌شدن دسترسی به آموزش از جمله حقایق تلخی است که میانمار پس از کودتا با آن مواجه است اما بخش آموزش به عنوان شاخصی عمل خواهد کرد که نشان می‌دهد چه کسی در مبارزه دموکراتیک جاری پیروز خواهد شد. (هر حزبی که ۱۱ میلیون کودک و یک میلیون جوان و خانواده آن‌ها را در خود جای دهد، مشروعیت خود را کسب خواهند کرد.)

تغییر سیستمیک نظام آموزشی

آموزان، ارزیابی و مدل‌های درآمد به اشتراک بگذارند. آن‌ها همچنین می‌توانند سازمان‌های مرتبط با آموزش موقت را تشویق کنند تا با افزایش پلتفرم‌های خود با نظام آموزش و پرورش تحت حمایت نظامیان رقابت کنند. شرکای توسعه همچنین می‌توانند از سازماندهی کمپین‌های گسترده سراسری برای حمایت از یادگیری مادام‌العمر (مداوم و همیشگی) که هیچگاه در برنامه‌های آموزشی میانمار نبوده، حمایت کنند. یادگیری مادام‌العمر منحصر به مقطع سنی و زمانی خاصی نیست. به عبارتی بر باورهای رایج برای اتمام دوره تحصیل در مقطع سنی خاصی (مثلاً دیپلم در ۱۸ سالگی یا فارغ التحصیلی از دانشگاه در ۲۲ سالگی) خط بطلان می‌کشد و یادگیری را منحصر به زمان خاصی نمی‌کند. با ترویج یادگیری مادام‌العمر، دانش‌آموزان نه تنها می‌توانند فرصت‌های یادگیری خود را گسترش دهند، بلکه مهارت‌های خود را در طول دوران شغلی و حرفه‌ای خود نیز توسعه می‌دهند.

گزارش مرکز مطالعات استراتژیک و بین‌المللی برای شرکای بین‌المللی و توسعه‌ای که مشتاق حمایت از آرمان میانمار هستند اما تمایلی به مشارکت در مقاومت مسلحانه ندارند، یک پیشنهاد ویژه دارد و آن «تسریع تغییرات سیستمی در بخش آموزش میانمار» است. ایجاد یک پلتفرم اهدا کننده (DONATE) ، ممکن است نتیجه معکوس دهد. چنین پلتفرمی می‌تواند بهترین رابط کاربری برای حضور در کلاس‌های درس باشد، اما علیرغم همه ویژگی‌های مثبت، حفظ آن در سطح محلی دشوار خواهد بود. علاوه بر این، کشور تحت فشار قرار خواهد گرفت تا همچنان به وجوه خارجی متکی باشد و ممکن است هرگز نتواند از زیر بار این کمک‌ها خارج شود. در عوض، شرکای بین‌المللی می‌توانند مکانیسم‌های ظرفیت‌سازی را به ارائه دهندگان آموزش موقت ، از جمله وزارت آموزش دولت در سایه معرفی کنند و بهترین روش‌های خود را در زمینه توسعه برنامه درسی، حمایت از دانش

تقویت سیستم آموزش از طریق جنبش مقاومت مدنی

تقویت سیستم آموزشی از طریق تقویت جنبش مقاومت مدنی ممکن است یک مانور بسیار سیاسی به نظر برسد، اما گواهی بر تلاش برای تحقق دموکراسی است. ایجاد تغییرات سیستمی در بخش آموزش باید با ارزیابی جامع و در عین حال واقع بینانه از نیازها و ظرفیت ذینفعان آن، از جمله اولویت‌ها، نقاط قوت، محدودیت‌ها و روابط آن‌ها آغاز شود.

همچنین باید اولویت دادن به کمک و حمایت جامعه محلی را در دستور کار خود قرار دهد. این ماموریت با نقش منحصر به فرد معلم، رابطه سه عاملی بین والدین، دانش آموزان و معلمان، و در نظر گرفتن نگرش‌های متفاوت در مورد یادگیری آنلاین شروع می‌شود.

آموزش یک حق اساسی بشر است و مطمئناً باید برای کودکان و جوانان از گوشه و کنار جهان در اولویت قرار گیرد. اما وقتی دولت و حکومتی مرتکب بدترین جنایات حقوق بشری می‌شود و از شما دعوت می‌کند تا به نظام آموزشی آن‌ها بپیوندید، چه تصمیمی می‌گیرید؟

وقتی معلمان و دانش آموزان به جنبش مقاومت مدنی می‌پیوندند، از ملزومات و نیازهای مربوط به آموزش واقعی می‌پرسند و مکانیسم‌های مختلف سرپیچی از نظام آموزشی غیردموکراتیک را امتحان می‌کنند.

منابع:

<https://www.nytimes.com/article/myanmar-news-protests-coup.html>

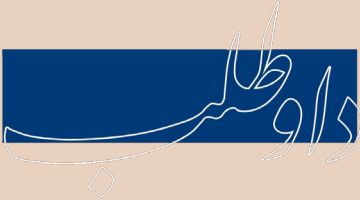
<https://www.universityworldnews.com/post.php?story=20220426104332377>

معلمان،

پیشگامان «تغییرات اجتماعے»

ویژہ نامہ روز جہانے معلم

www.davtalab.org

پاییز ۱۴۰۲